

האילן של הקדוש ברוך הוא. ששנינו, יש לקדוש ברוך הוא אילן, והוא אילן גדול ונזק, ובו נמצא מזון לכל, והוא נתחם בשנים עשר תחומים, במשקל, ומתחזק בארבע רוחות העולם. ושבעים ענפים אחרים בו, וישראל נמצאים בגוף של אותו האילן, ואותם שבעים ענפים מקיפים אותם.

והינו שפתוב, ויבאו אילמה ושם שנים עשרה עינת מים ושבעים תמרים, והרי פשוטה, ונתבאר בכמה מקומות. מה זה ויחנו שם על המים? אלא באותו זמן שלטו על אותם המים, שהם תחת הענפים של האילן, שנקראים המים הזדונים. ולכן אשריכם זרעי על כל מים.

משלחי רגל השור והחמור - אותם שני פתרי השמאל שהעמים עובדי כוכבים ומזלות אחרים בהם, שנקראים שור וחמור, והינו מה שכתוב ויהי לי שור וחמור. משום שלכן היה חכם בכשפים ובאותם פתרים תחתונים, ובהם רצה להאביד את יעקב, כפתוב ארמי אבד אבי, והרי נאמר. וכשישראל צדיקים, משלחים אותם, ולא יכולים לשלט עליהם. זהו שפתוב משלחי רגל השור והחמור, שלא שולטים בהם.

אמר רבי אבא, פשהם מזדוגים פאחד, לא יכולים בני העולם לעמד בהם, ולכן פתוב לא תחרש בשור ובחמר יחדו. יחדו דוקא. ושנינו, לא יתן אדם מקום למינים רעים, שהרי במעשה האדם ולמשה מתעורר מה שלא צריך, וכשמזדוגים פאחד, ולא יכולים לעמד בהם. מבין הצד שלם יוצאתו מהתקיפות שלהם קלפה שנקראת כלב, וזו החצופה מכלם. זהו שפתוב (שמות

דכתיב ויחנו שם על המים, אינון יהוה תחות ענפי אילנא דקודשא בריך הוא.

דתנא, אילנא אית לקודשא בריך הוא, והוא אילנא רברבא ותקיפא, וביה אשתכח מזונא לכלא. והוא אתחם בתריסר תחומין, במתקלא, ואתתקף בארבע רוחי עלמא. ושבעין ענפין אחידן ביה וישראל משתפחי בגופא דהוא אילנא. ואינון שבעין ענפין סחרנא דלהון.

והינו דכתיב, ויבאו אילמה ושם שנים עשרה עינות מים ושבעים תמרים, והא אוקמוה, ואתמר בכמה אתר. מאי ויחנו שם על המים. אלא כההוא זמנא, שליטו על אינון מיא, דאינון תחות ענפין דאילנא, דאקרוין (תהלים קכד) המים הזדונים. ועל דא אשריכם זרעי על כל מים.

משלחי רגל השור והחמור, אינון תרין פתרי שמאלא, דאחידן בהו עמין עובדי כוכבים ומזלות, דאקרוין שור וחמור. והינו דכתיב, (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור. בגין דלכן חפים הוה בתרשין ובאינון פתרין תתאין, ובאינון בעא לאובדא ליעקב, כמה דכתיב, (דברים כו) ארמי אבד אבי, והא אתמר. וכשישראל זפאין, משלחי להו, ולא יכלי לשלטאה עליהו, הדא הוא דכתיב משלחי רגל השור והחמור דלא שליטי בהו.

אמר רבי אבא, פד מזדוגי כחדא, לא יכלי בני עלמא למיקם בהו, ועל דא (ד"ה ט"ה) פתיב (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. יחדו דייקא. ותנינן, לא יהיב איניש דוכתא לזינין בישין, דהא בעובדא דבר נש (לממא), אתער מה דלא אצטריך. וכד מזדוגי כחדא, (לא יכלין למיקם בהו מבין סטרא דלחון נפיק)